

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0210/2006

14.6.2006

SPRAWOZDANIE

w sprawie rozwoju i migracji
(2005/2244(INI))

Komisja Rozwoju

Sprawozdawca: Marie-Arlette Carlotti

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	20
OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH	26
OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH	29
OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH	35
OPINIA KOMISJI PRAW KOBIET I RÓWNOUPRAWNIENIA	39
PROCEDURA	44

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie rozwoju i migracji (2005/2244(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany „Związek pomiędzy migracją a rozwojem: konkretne kierunki działania w zakresie partnerstwa UE z krajami rozwijającymi się” (COM(2005)0390),
- uwzględniając projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych norm i procedur dla państw członkowskich dotyczących powrotu nielegalnych imigrantów z państw trzecich (COM(2005)0391),
- uwzględniając komunikaty Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowane „Działania priorytetowe stanowiące odpowiedź na wyzwania związane z migracją: Pierwsze działania podjęte w następstwie szczytu w Hampton Court” (COM(2005)0621); „Strategia działań UE w związku z kryzysem zasobów ludzkich w sektorze opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się” (COM(2005)0642) i „Program tematyczny dotyczący współpracy z państwami trzecimi w zakresie migracji i azylu” (COM(2006)0026),
- uwzględniając punkt IV konkluzji Prezydencji Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 15 i 16 grudnia 2005 r., zatytułowany „Migracja: podejście globalne”,
- uwzględniając rezolucje A/RES/58/208, A/RES/59/241 i A/RES/60/205 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, które przewidują zorganizowanie w czasie 61. sesji ONZ w 2006 r. dialogu wysokiego szczebla w sprawie migracji międzynarodowej i rozwoju,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Umowa z Kotonu)¹ i zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r.², w szczególności jej art. 13 dotyczący migracji,
- uwzględniając deklarację i plan działania przyjęty w Brukseli w dniu 13 kwietnia 2006 r. na pierwszym posiedzeniu ministrów AKP odpowiedzialnych za sprawy azylu, migracji i mobilności,
- uwzględniając decyzję nr 4/2005 Rady Ministrów AKP-WE z dnia 13 kwietnia 2005 r. w sprawie wykorzystania rezerwy z koperty finansowej dziewiątego Europejskiego

¹ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

² Dz.U. L 287 z 28.10.2005, str. 4.

Funduszu Rozwoju, przeznaczonyj na rozwój długoterminowy¹,

- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych zatytułowane „Badanie światowe na temat roli kobiet w rozwoju: kobiety i migracja międzynarodowa w 2004 r.”, A/59/287/Add.1,
- uwzględniając sprawozdanie Banku Światowego zatytułowane „Global Economic Prospects 2006: Economic Implications of Remittances and Migration” [Ogólne perspektywy gospodarcze w 2006 r.: implikacje gospodarcze przelewów pieniężnych i migracji]²,
- uwzględniając sprawozdanie Globalnej Komisji ds. Międzynarodowej Migracji z października 2005 r. zatytułowany „Migracja w połączonym świecie: nowe perspektywy działania”³,
- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 18, 19 i 21,
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez państwa członkowskie w 2005 r., w szczególności:
 - zobowiązanie, że Unia i jej państwa członkowskie osiągną do 2015 r. cel wyznaczony przez Organizację Narodów Zjednoczonych, zgodnie z którym 0,7 % dochodów krajowych brutto należy przekazać jako wkład Unii w Milenijne Cele Rozwoju, co oznacza wzrost z 33 miliardów euro w 2003 r. do ponad 84 miliardów euro w 2015 r. (wnioski Prezydencji Rady Europejskiej, która odbyła się w Brukseli, w dniach 16 i 17 czerwca 2005 r.),
 - zobowiązanie, że Unia Europejska i inni kredytodawcy podwoją pomoc dla Afryki, w wyniku czego kontynent ten powinien otrzymać urzędową pomoc na rzecz rozwoju w wysokości 25 miliardów dolarów w 2010 r.⁴ (komunikat opublikowany w dniu 8 lipca 2005 r. przez G8 w Gleneagles),
- uwzględniając zalecenie nr 151 Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) w sprawie pracowników migrujących,
- uwzględniając wspólną deklarację Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich w Radzie, Parlamencie Europejskiego i Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie polityki rozwoju Unii Europejskiej, zatytułowaną „Konsensus europejski w dziedzinie polityki rozwoju”, która wyznacza ogólne ramy działania Wspólnoty w dziedzinie rozwoju,
- uwzględniając Deklarację Wiedeńską przyjętą podczas IV szczytu Unia

¹ Dz.U. L 164 z 24.06.2005, str. 46.

² <http://www.worldbank.org/globaloutlook>

³ www.gci.org, październik 2005 r.

⁴ Biorąc pod uwagę poziom z 2004 r., oznacza to podwojenie pomocy.

Europejska/Ameryka Łacińska w dniu 12 maja 2006 r.,

- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki¹, z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie społecznego wymiaru globalizacji², z dnia 26 października 2005 r. w sprawie podejścia UE do zarządzania migracją ekonomiczną³, z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie powiązań między migracją legalną a nielegalną oraz integracji osób migrujących⁴ i z dnia 12 kwietnia 2005 r. w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju (MDG)⁵,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) Nr 2836/98 z dnia 22 grudnia 1998 w sprawie włączenia kwestii równouprawnienia do współpracy w zakresie rozwoju,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju i opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Zatrudnienia i Spraw Społecznych, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0210/2005),
- A. mając na uwadze, że na 175 milionów migrantów (3% ludności światowej), 40% żyje w krajach rozwijających się,
- B. mając na uwadze, że migracja nie jest zjawiskiem nowym, jednak jej zasięg w epoce globalizacji oraz wzrost świadomości wśród wszystkich podmiotów międzynarodowych sprawiają, że staje się ona ważnym wyzwaniem politycznym dla wspólnoty międzynarodowej,
- C. mając na uwadze, że imigracja nie jest zjawiskiem nowym oraz że od lat 80 znacznie się nasiliło, na które UE nie znalazła wspólnego spójnego rozwiązania,
- D. mając na uwadze, że do Unii Europejskiej przybywają imigranci z praktycznie wszystkich krajów rozwijających się, że istnieje duża ilość imigrantów z krajów Azji, Afryki i Ameryki Łacińskiej, oraz że nie jest prawdopodobne, aby zjawisko to zmniejszyło się w najbliższych latach,
- E. mając na uwadze, że mobilizacja wspólnoty międzynarodowej nie przekształca się w szeroko zakrojone i wspólne działania,
- F. mając na uwadze, że zagadnienia dotyczące migracji wymagają od wspólnoty międzynarodowej kompleksowych rozwiązań i że Unia Europejska nie wypracowała jak dotąd kompleksowych rozwiązań politycznych i nie stworzyła narzędzi dostosowanych do tej problematyki,
- G. mając na uwadze, że brak wspólnej polityki w zakresie regulacji ruchów migracyjnych

¹ Teksty przyjęte, 17.11.2005, P6_TA(2005)0445.

² Teksty przyjęte, 15.11.2005, P6_TA(2005)0427.

³ Teksty przyjęte, 26.10.2005, P6_TA(2005)0408.

⁴ Teksty przyjęte, 09.06.2005, P6_TA(2005)0235.

⁵ Dz.U. C 33 E z 9.02.2006, str. 311.

pozwała państwom członkowskich na podejmowanie jednostronnych decyzji, które utrudniają przyjęcie spójnego stanowiska wspólnotowego,

- H. mając na uwadze, że odpowiedź na zjawisko imigracji powinna być wynikiem szerokiego konsensu na szczeblu Unii,
- I. mając na uwadze dialog wysokiego szczebla w sprawie migracji międzynarodowej i rozwoju, który będzie miał miejsce w czasie posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w dniach 14 i 15 września 2006 r.,
- J. mając na uwadze, że Organizacja Jedności Afrykańskiej pod egidą przewodniczącego komisji Unii Afrykańskiej Alphy Oumara Konarégo uznała migrację za główny temat działań,
- K. mając na uwadze, że różnorodność motywów, a co za tym idzie kategorii migrantów, hamuje wdrażanie spójnej polityki światowej zmierzającej do uczynienia z migracji dźwigni postępu,
- L. mając na uwadze, że główne światowe ogniska migracji to Azja i Ameryka Łacińska, Afrykę wyróżnia jednak zakres negatywnych skutków zjawisk migracyjnych,
- M. mając na uwadze, że analizy dotyczą głównie przyjmujących krajów Północy, podczas gdy 60% migrantów nie opuszcza półkuli południowej,
- N. mając na uwadze zobowiązanie do dalszego rozwijania światowego dialogu i wzmocnienia współpracy w kwestii migracji pomiędzy Unią Europejską a Ameryką Łacińską, zapisane w Deklaracji Wiedeńskiej przyjętej podczas IV Szczytu Unia Europejska/Ameryka Łacińska w dniu 12 maja 2006 r.,
- O. mając na uwadze, że samo tylko zwiększenie pomocy publicznej na rzecz rozwoju nie stanowi odpowiedzi na pytania dotyczące związku między migracją a rozwojem; mając na uwadze również, że należy rozwijać specjalne i innowacyjne narzędzia pozwalające na większe uznanie i lepsze promowanie roli migrantów w walce z ubóstwem i pracy na rzecz rozwoju,
- P. mając na uwadze, że odpowiedź na to zjawisko powinna stanowić część międzynarodowych i krajowych strategii zwalczania ubóstwa w celu osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju,
- Q. mając na uwadze, że należy uznać i popierać prawo państw Południa do prowadzenia niezależnej polityki migracyjnej,
- R. mając na uwadze, że w przypadku krajów południowych migracja jest równoznaczna z wyjazdem najlepiej wykształconych lub przedsiębiorczych obywateli, a „drenaż mózgów” uniemożliwia świadczenie i jakość podstawowych usług w różnych sektorach a zwłaszcza w sektorze zdrowia i edukacji,
- S. mając na uwadze, że do „ucieczki mózgów” zachęca polityka selektywnego przyjmowania migrantów prowadzona przez państwa Północy pod hasłem „wybranej migracji”, zaostrzając odpływ osób o wysokich kompetencjach, z którym boryka się wiele krajów Południa,

- T. mając na uwadze, że zdaniem przewodniczącego komisji Unii Afrykańskiej Alphy Oumara Konarégo polityka ta sprowadza się do „odmawiania Afryce prawa do rozwoju”,
- U. mając na uwadze, że migracja o charakterze cyrkulacyjnym, na zasadzie wyjazdów do krajów przeznaczenia i powrotów do krajów pochodzenia, oferuje istotne możliwości rozwoju krajów przyjmujących i krajów pochodzenia,
- V. mając na uwadze, że wspólny rozwój, rozumiany jako wykorzystanie potencjału prezentowanego przez wspólnoty migrantów osiadłych w bogatych krajach na rzecz rozwoju ich krajów pochodzenia, może przekształcić migrację w dźwignię rozwoju i wzajemnej pomocy między narodami,
- W. mając na uwadze, że przekazy pieniężne przesyłane przez migrantów do krajów pochodzenia stanowią ważną szansę rozwoju i przekraczają ogólną kwotę oficjalnej pomocy rozwojowej w skali światowej oraz że w większości przypadków koszty finansowe i bankowe tych przekazów są wyjątkowo wysokie, a transakcje dokonywane są czasami bez zachowania przejrzystości; podkreśla jednak, że służą one w głównej mierze do zaspokojenia potrzeb konsumpcyjnych rodzin i że tylko niewielka część tych środków jest wykorzystywana do finansowania inwestycji i rozwoju,
- X. mając jednak na uwadze, że zadaniem tych środków nie jest zastąpienie pomocy publicznej na rzecz rozwoju ani uzasadnienie jej obniżenia,
- Y. mając na uwadze, że w 2005 r. na świecie było blisko 9,2 milionów uchodźców i 25 milionów przesiedlonych wewnątrz własnego kraju (przy czym połowa tych danych dotyczy Afryki), którzy nie otrzymują żadnej ochrony na szczeblu międzynarodowym, co prowadzi do tworzenia niedopuszczalnej hierarchii ofiar,
- Z. mając na uwadze wzrost liczby uchodźców lub przesiedleńców z powodów „ekologicznych”, która to liczba według szacunków biura Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców ONZ za kilka lat może osiągnąć 50 milionów,
- AA. mając na uwadze, że integracja migrantów jest procesem dwukierunkowym, opartym na wzajemnych prawach i odpowiadających im obowiązkach, które obowiązują legalnych migrantów i przyjmujące ich społeczeństwo, a jej celem jest zapewnienie migrantom możliwości uczestniczenia w życiu społeczeństwa;
- AB. mając na uwadze, że migranci będący ofiarą handlu ludźmi, dyskryminacji i niestabilnej sytuacji społecznej są grupą, która w ujęciu ogólnym jest niedostatecznie chroniona przez wspólnotę międzynarodową i przepisy krajowe,
- AC. mając na względzie, że Międzynarodowa konwencja w sprawie ochrony praw migrantów nie została ratyfikowana przez żadne państwo członkowskie,
- AD. mając na uwadze, że Unia Europejska od 1999 r. przeznaczyła na cel integracji jedynie 15 milionów euro, co daje kwotę 0,5 euro na imigranta,
- AE. mając na uwadze, że walkę z handlem ludźmi związanym z migracjami, walkę z nadużyciami i wykorzystywaniem seksualnym kobiet i dzieci należy podnieść do rangi priorytetu UE,

- AF. mając na uwadze, że kobiety stanowią 51% migrantów w krajach rozwiniętych i 46% - w krajach rozwijających się¹ szacując, że nie udziela się wystarczających informacji na temat ryzyka, jakie pociąga za sobą nielegalna imigracja, oraz że kobiety imigrantki narażone są w większym stopniu na wykorzystywanie seksualne, przemoc, dyskryminację i wyzysk w miejscu pracy ; mając na uwadze, że polityki migracyjne nie uwzględniają szczególnej roli kobiet,
- AG. mając na uwadze, że migracja może przyczynić się do poprawy warunków życia kobiet, zwiększyć ich autonomię, może umożliwić pomoc dla tych, którzy pozostają w kraju pochodzenia, a także pozwolić kobietom na ucieczkę przed opresyjnymi stosunkami społecznymi,
- AH. mając, jednak, na uwadze, że migracja kobiet często wymuszana jest przez przymusowe małżeństwo, biedę lub konflikty zbrojne,
- AI. mając na uwadze, że migrantki są bardziej narażone na wykorzystywanie seksualne, dyskryminację, wykorzystywanie w miejscu pracy i marnowanie ich potencjału intelektualnego, przemoc i utratę zdrowia, wyobcowanie społeczne i handel ludźmi,
- AJ. mając na uwadze, że w UE mieszka obecnie duża liczba nielegalnych imigrantek, co zwiększa ich narażenie na ryzyko wyzysku w miejscu pracy oraz ryzyko wykorzystywania seksualnego i przemocy seksualnej,

1. wyraża przekonanie, że Unia Europejska ma do odegrania istotną rolę, aby z przepływów migracyjnych uczynić dźwignię rozwoju;
2. podkreśla, że Unia musi znaleźć ogólne rozwiązanie polityczne o charakterze regionalnym w kwestii związku między rozwojem a migracją, zwracając szczególną uwagę na Afrykę i migrację południe-południe; zwraca się z wnioskiem, aby kwestia migracji znalazła się na czołowym miejscu w harmonogramie działań i dialogu politycznego między Europą a Afryką oraz różnymi regionami, z którymi utrzymuje stosunki, i popiera zorganizowanie szczytu między Europą a Afryką w celu znalezienia wspólnego rozwiązania politycznego;
3. uważa, że europejska polityka w zakresie migracji i rozwoju musi przede wszystkim opierać się na zasadach solidarności z krajami trzecimi i wspólnego rozwoju, aby przeciwdziałać głębokim przyczynom migracji, a w szczególności zwalczać ubóstwo;
4. ponownie deklaruje przywiązanie do idei mobilności jako prawa człowieka, w związku z czym nie zgadza się z ujmowaniem jej z handlowego punktu widzenia; podkreśla, że wszelkie działania polityczne w tej dziedzinie powinny stawiać sobie za cel promowanie mobilności z wyboru, a nie z przymusu;
5. podkreśla, że odpowiednią reakcją wobec zjawiska imigracji można opracować jedynie na szczeblu Unii Europejskiej poprzez wspólną strategię, jednoznacznie określającą cele i

¹ MOP: Zapobieganie dyskryminacji, wykorzystywaniu i nadużywaniu pracownic napływowych: informator - broszura 1: ze szczególnym uwzględnieniem pracownic z zagranicy, Genewa, 2003, MOP, str. 9

mechanizmy dostępne państwom członkowskich w celu wspólnego i solidarnego poradzenia sobie z tym zjawiskiem poprzez dążenie do osiągnięcia jak największych korzyści z imigracji oraz unikanie ewentualnych negatywnych skutków;

6. zachęca do włączenia kwestii dotyczących migracji do zakresu polityki zagranicznej, podążając za przykładem procesu barcelońskiego;
7. pochwała wniosek Rady dotyczący zorganizowania w 2006 r. posiedzenia EuroMed na temat migracji na szczeblu ministerialnym; wyraża również zadowolenie z powodu Szczytu Europejsko-Afrykańskiego poświęconego migracji, który odbędzie się w Rabacie w lipcu 2006 r., i na którym omówiona zostanie kwestia imigracji do Europy mieszkańców Maghrebu oraz Afryki subsaharyjskiej;
8. z zadowoleniem przyjmuje wszelkie kolejne kroki podejmowane w celu ulepszenia polityki migracyjnej oraz podkreśla konieczność wszechstronnego podejścia, które zawierałoby jasną wizję najważniejszych działań, jakie należy podjąć w zakresie polityki migracyjnej zamiast wspierania częściowych środków na rzecz rozwijania omawianej polityki;
9. zaleca, aby Rada podjęła odpowiednie działania dla zapewnienia lepszej współpracy i koordynacji między kompetentnymi organami zajmującymi się migracją i rozwojem w każdym z państw członkowskich.
10. podkreśla, że zwiększenie pomocy na rzecz rozwoju jest warunkiem koniecznym, lecz niewystarczającym, aby uczynić z migracji dźwignię rozwoju; wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do respektowania zobowiązań politycznych podjętych w 2005 r.;
11. zaleca, aby migracja i jej wpływ na rozwój zostały uwzględnione w sposób przekrojowy we wszystkich rozważaniach i działaniach zmierzających do osiągnięcia Milenijnych Celów Rozwoju; przypomina, że globalna strategia może przynieść wyniki tylko przy istnieniu odpowiednich ram prawnych zarówno na szczeblu UE jaki i w krajach pochodzenia imigrantów;
12. podkreśla, że zagadnienia dotyczące migracji należy wyraźniej włączać do działań politycznych i planów rozwoju i zaleca, aby na szczeblu krajowym włączano migrację do strategii na rzecz zmniejszania ubóstwa;
13. uznaje znaczenie diaspory we wzmacnianiu związków między UE a krajami pochodzenia, w szczególności w odniesieniu do migracji; wzywa do ściślejszej współpracy między instytucjami w państwach rozwijających się a państwami członkowskim UE w celu prowadzenia projektów wspólnego rozwoju;
14. uważa, że wspólny rozwój, który polega na uznaniu i wspieraniu ról diaspor w rozwoju ich krajów pochodzenia, powinien zostać w pełni uznany na szczeblu europejskim;
15. podkreśla, że uczynienie z migracji dźwigni rozwoju wymaga od Unii ustanowienia dwóch priorytetowych instrumentów:
 - specjalnego funduszu zarządzanego w sposób dostatecznie elastyczny i oddziaływujący, tak aby możliwe było sfinansowanie zwłaszcza działań na rzecz wzajemnego rozwoju,

- funduszu gwarancji, aby zapewnić ciągłość mikroprojektów migrantów i osiągnąć jak największe oddziaływanie na rozwój;
16. uważa, że program AENEAS, podobnie jak program, który zastąpi go w 2007 r., powinien uzupełniać strategię rozwoju, w szczególności poprzez finansowanie działań wspólnego rozwoju i że należy ściśle realizować ten cel, aby np. uniknąć wydatków na dalszą ochronę zewnętrzných granic UE;
17. uważa, że program AENEAS, podobnie jak program, który zastąpi go w 2007 r., powinien uzupełniać strategię rozwoju, w szczególności poprzez finansowanie działań na rzecz wspólnego rozwoju; podkreśla, że ten program powinien wzmacniać skuteczność systemów zarządzania ruchami migracyjnymi i wspierania krajów pochodzenia imigrantów oraz krajów tranzytowych; zaleca w tym celu, aby program ten charakteryzował się następującymi cechami:
- kilka linii kredytowych (wspólny rozwój, badania, bezpieczeństwo itp.) z możliwością finansowania projektów kompleksowych z kilku linii kredytowych,
 - kryteria wyboru projektów i zasad dotyczących typu i wysokości przyznawanej pomocy,
 - pełna niezależność – w określonych ramach – podejmowania decyzji przez komitet selekcji projektów,
 - rewizja zasad narzucanych organizacjom pozarządowym w kwestii gwarancji finansowych;
18. proponuje zintegrowane regionalne plany rozwoju skierowane do głównych stref emigracji afrykańskiej, aby finansować:
- utworzenie infrastruktury (woda pitna, elektryczność, ośrodki zdrowia, szkoły, drogi itp.),
 - częściowy udział w kosztach funkcjonowania poprzez ukierunkowane wsparcie budżetowe;
- tego typu działania mogą także być przeprowadzone w głównych ośrodkach emigracji w Ameryce Łacińskiej i Azji;
19. podkreśla trudności i wysokie koszty, jakie ponoszą imigranci przy wysyłaniu pieniędzy do krajów pochodzenia oraz brak przejrzystości systemu pozabankowego; oświadczają, że bezpieczny, zapewniający ochronę danych nadawcy i odbiory system jest niezbędny dla promowania przesyłania pieniędzy za pośrednictwem systemu regulowanego, ponieważ inne alternatywne systemy, z których korzystają imigranci mogą stanowić czasami prawdziwe lichwiarstwo;
20. zwraca się do Komisji, państw członkowskich oraz krajowych i międzynarodowych instytucji finansowych o wprowadzenie następujących polityk mających na celu:
- promowanie i ułatwianie przelewów środków pieniężnych migrantów poprzez obniżenie ich kosztów, ich przyspieszenie i zapewnienie ich większego bezpieczeństwa dla zachęcenia migrantów do korzystania z oficjalnych systemów przelewów;
 - rozszerzenie dostępu migrantów do usług finansowych,
 - ukierunkowanie przekazów pieniężnych migrantów na inwestycje produkcyjne

- poprzez ułatwienie dostępu mikroprzedsiębiorstw i MŚP do kredytów, badanie innowacyjnych produktów finansowych skierowanych do diaspor, na przykład "planu oszczędnościowo-rozwojowego";
- zapewnienie przejrzystości transakcji finansowych dokonywanych poprzez „nieformalne kanały”, szczególnie takie jak tzw. sieci hawala;
21. zwraca się do Komisji o opracowanie nowego wniosku w sprawie ram regulacyjnych mających na celu obniżenie kosztów i zachowanie przejrzystości przy wysyłaniu pieniędzy przez imigrantów do krajów pochodzenia; przypomina, że przekazy pieniężne są drugim zewnętrznym źródłem finansowania dla krajów rozwijających się oraz że koszty wysyłki wynoszą prawie 20% ogólnej kwoty przekazów;
 22. uznaje znaczenie roli, jaką MŚP odgrywają w tworzeniu miejsc pracy i przyczynianiu się do rozwoju; wzywa Komisję – we współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym – do opracowania programów zachęcających imigrantów do inwestowania większych kwot w tego typu przedsiębiorstwa;
 23. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o opracowanie programów mających zmobilizować wykształcone elity diaspor do przyczyniania się do rozwoju poprzez finansowanie różnic w wynagrodzeniu wysoko wykwalifikowanych migrantów, którzy chcą wrócić do kraju pochodzenia lub ustanowienie systemów „podwójnych posad” dla osób z sektora publicznego na południu (nauczyciele, badacze, lekarze); zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badania dotyczącego doświadczeń prowadzonych w państwach członkowskich w zakresie „podwójnych posad”;
 24. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeanalizowanie działań, jakie należałoby podjąć, aby zapewnić przeniesienie uprawnień emerytalnych i socjalnych migrantów powracających do ich krajów pochodzenia;
 25. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące rozważenia środków w zakresie transferu praw emerytalnych, uznawania kwalifikacji i działania mechanizmów ułatwiających mobilność pracowników naukowych i innych, tak aby umożliwić im – jeżeli tak postanowią – powrót do kraju i udaną reintegrację;
 26. zwraca się do Unii Europejskiej i państw członkowskich o zachęcanie do migracji o charakterze cyrkulacyjnym lub wahadłowym:
 - poprzez wdrożenie tymczasowych polityk i programów migracyjnych, na przykład przyznawania wiz wielokrotnego wjazdu niektórym osobom, w porozumieniu z krajami pochodzenia
 - poprzez usystematyzowanie przekazywania świadczeń emerytalnych i wszystkich świadczeń socjalnych między krajem pochodzenia a krajem przeznaczenia zapewniając, że pracownicy mają rzeczywisty dostęp do świadczeń (mniej niż 25% migrantów międzynarodowych żyje w krajach, które zawarły tego rodzaju porozumienia);
 27. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą propagowania migracji o charakterze cyrkulacyjnym, polegającej na przepływie migrantów pomiędzy ich krajem pochodzenia a krajem przeznaczenia, umożliwiającej wykorzystanie nabytej wiedzy i doświadczenia w ich ojczyźnie; zaznacza, że migracji o charakterze cyrkulacyjnym powinny towarzyszyć środki na rzecz integracji migrantów stosowane w momencie wyjazdu i przyjazdu; podkreśla rolę społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych i partnerów społecznych w tym procesie;

28. z zadowoleniem przyjmuje także propozycje Komisji w sprawie podjęcia dialogu w kwestiach związanych z pozwoleniami na pobyt i pracę oraz zarządzania programami mobilności pracowników migrujących, polegającymi na dobieraniu dostępnych umiejętności imigrantów do potrzeb państw rozwijających się;
29. zachęca władze publiczne państw Północy i Południa do inwestowania w edukację i kształcenie obywateli; ponownie wyraża poparcie dla celu „20/20”, a mianowicie przeznaczania na podstawowe usługi społeczne 20% pomocy publicznej z Północy i 20% budżetów krajowych Południa;
30. zachęca państwa Południa do rozwijania strategii mających na celu „szkolenie i zatrzymanie” mieszkańców, w szczególności poprzez poprawę wizerunku zawodów o charakterze socjalnym i położenie akcentu na sytuację kobiet, spotykających się często z dyskryminacją ze względu na płeć;
31. zwraca się do Unii o konkretne włączenie promowania uczciwej pracy do europejskiej agendy rozwoju, a w szczególności:
 - o włączenie klauzul o przestrzeganiu podstawowych norm pracy do wszystkich umów dwustronnych zawieranych przez Unię lub jej państwa członkowskie,
 - wprowadzenie narzędzia kontroli (dwustronni obserwatorzy),
 - promowanie uczciwej pracy jako podstawowego elementu dziewiątego Milenijnego Celu Rozwoju;wnioskuje jednak, aby państwa Północy nie dokonywały instrumentalizacji tej idei, czyniąc z niej „nietaryfową barierę” dla dostępu do swoich rynków;
32. zwraca się do Unii Europejskiej i państw członkowskich o wprowadzenie polityk mających na celu ograniczenie negatywnego wpływu gospodarczego i społecznego „drenażu mózgow” na kraje południowe poprzez:
 - ukierunkowanie kształcenia na sektory poszkodowane w wyniku braku siły roboczej,
 - finansowanie programów wzajemnego inwestowania między partnerami z północy i południa na rzecz krajów i sektorów szczególnie dotkniętych „drenażem mózgow”;
33. zaleca przyjęcie europejskiego kodeksu dobrego postępowania oraz kodeksów krajowych w państwach członkowskich, które wyznaczałyby ramy rekrutacji;
34. pochwała zamiar Komisji zaproponowania programu specjalnego w celu rozwiązania kryzysu zasobów ludzkich w sektorze ochrony zdrowia w Afryce;
35. z zadowoleniem przyjmuje plan rozwinięcia wszechstronnego i spójnego podejścia do etycznej rekrutacji pracowników w sektorach szczególnie narażonych na tzw. "drenaż mózgow”;
36. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Prezydencji Rady Europejskiej z 15-16 grudnia 2005 r. dotyczące „Globalnego podejścia do migracji” oraz ostatnie wnioski Komisji w sprawie odpływu wykwalifikowanych pracowników, przekazów pieniężnych, diaspory, migracji o charakterze czasowym/cyrkulacyjnym, świadczeń z ubezpieczeń socjalnych, wiz wielokrotnych, itd.;
37. podkreśla, że przepływ wysoko wykwalifikowanych pracowników ma podstawowe

znaczenie dla zwiększenia pozytywnego wkładu migracji w rozwój, mając na uwadze, że kraje rozwijające się w pełni uczestniczą w wymianie kompetencji na światowym rynku pracy; zaleca Komisji i państwom członkowskim, aby rozsądnie zaangażowały się w takie rozwiązanie poprzez proponowanie środków zmierzających do:

- promowania powrotów tymczasowych lub wirtualnych w oparciu o bieżące doświadczenia prowadzone przez Unię,
 - zachęcania do tworzenia partnerstw instytucjonalnych między placówkami w krajach rozwijających się i w państwach członkowskich Unii Europejskiej (instytuty badawcze, uniwersytety, szpitale);
 - przyspieszenia wzajemnego uznawania dyplomów;
38. zauważa fakt, iż niektóre kwalifikacje zawodowe i/lub akademickie pracowników z krajów trzecich nie są uznawane lub ich uznanie następuje z trudnością, co utrudnia tym pracownikom wejście na rynek pracy państw członkowskich UE na równych warunkach; uważa, że migranci zatrudnieni w UE powinni mieć dostęp do programów szkoleniowych, aby mogli podnosić umiejętności zawodowe;
39. zwraca się do Komisji o przedstawienie inicjatyw na rzecz ułatwiania uznawania kwalifikacji zawodowych oraz na rzecz ustalenia podstawowych norm w zakresie utworzenia europejskiego systemu zatwierdzania dyplomów zagranicznych;
40. wzywa do pełniejszego uwzględnienia szczególnej roli kobiet w migracji i rozwoju, zwłaszcza aby:
- wymiar płci został włączony do wszystkich programów i projektów rozwoju lub wspólnego rozwoju związanych z migracją,
 - kobiety i organizacje kobiet były uprzywilejowanym celem środków prowadzących do wykształcenia poczucia obowiązku w diasporze i finansowego wspierania jej projektów;
 - przeprowadzić w krajach pochodzenia imigrantów kampanie informacyjne na temat warunków legalnej imigracji, związanych z nią praw, na temat zagrożeń, jakie niesie ze sobą imigracja nielegalna, takich jak handel ludźmi, przemoc i wykorzystywanie seksualne;
41. wzywa państwa członkowskie do wspierania inicjatyw mających na celu wzmocnienie społeczno-politycznej, gospodarczej i psychologicznej pozycji migrantek, w szczególności w odniesieniu do ich rodzin, jak i zdobycie niezbędnej wiedzy umożliwiającej im skuteczną integrację w kraju przyjmującym oraz inicjatyw mających na celu ochronę praw migrantek, ich pozycji i roli poprzez zwiększenie wpływu pozarządowych organizacji zajmujących się sprawami równouprawnienia płci oraz sieci kontaktów wśród migrantek;
42. wzywa państwa członkowskie do czuwania nad stosowaniem zasady zakazu dyskryminacji w dostępie i uczestnictwie imigrantek we wspólnotowym rynku pracy oraz do zagwarantowania ochrony ich podstawowych praw społecznych i gospodarczych, a w szczególności prawa do równych zarobków;
43. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na dzieci migrantek, w celu zapewnienia im zwiększonego poziomu ochrony oraz ułatwionego dostępu do służby zdrowia i edukacji;

44. popiera projekt deklaracji i planu działania przyjęty w Brukseli w dniu 13 kwietnia 2006 r. na pierwszym posiedzeniu ministrów AKP odpowiedzialnych za sprawy azylu, migracji i mobilności, w sprawie utworzenia wirtualnego obserwatorium ds. migracji w AKP, co ma pozwolić na zebranie pełnych i niezależnych informacji w celu opracowywania odpowiedzi AKP na wyzwania związane z migracją;
45. pochwała wprowadzenie instrumentu AKP-UE dotyczącego migracji do końca 2006 r.; zwraca się jednak do Komisji o sprecyzowanie celów i zapewnienie, że instrument nie zostanie pozbawiony celu rozwoju;
46. wyraża wątpliwość co do możliwości i skuteczności zawierania porozumień i wprowadzania klauzul o ponownym przyjęciu, mających powiązać pomoc finansowo-techniczną z „wynikami” państw trzecich w odniesieniu do ponownego przyjęcia; podkreśla, że tego rodzaju polityka groziubożeniem krajów, z których pochodzą migranci;
47. zwraca się do Komisji, aby zaproponowała środki zmierzające do wzmocnienia możliwości państw południowych w zakresie zarządzania niezależną polityką migracyjną w ramach funduszy europejskich przeznaczonych na migrację lub instrumentu AKP-UE;
48. podkreśla, że Unia Afrykańska i afrykańskie organizacje regionalne mogą odgrywać ważną rolę w ukierunkowywaniu migracji gospodarczej w Afryce, na przykład poprzez umowy o współpracy na rzecz wspólnego rozwoju między UE a krajami pochodzenia imigrantów oraz umowy dwustronne i wielostronne zawierające klauzule o przestrzeganiu praw człowieka i norm MOP;
49. uważa, że partnerstwo AKP-UE stanowi uprzywilejowaną płaszczyznę do proponowania wspólnych rozwiązań dotyczących kwestii migracji, w oparciu o art. 13 umowy z Kotonu; zwraca się do Komisji o wpisanie następujących celów do programu prowadzonych negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym lub ewentualnych negocjacji umów o ponowne przyjęcie:
 - równego traktowania obywateli AKP w dziedzinie bezpieczeństwa społecznego, które zostało przewidziane już w Konwencji z Lomé, lecz pozostało martwym zapisem,
 - lepszego dostępu do wiz krótkoterminowych dla obywateli z krajów AKP oraz korzystniejszych zasad w zakresie mobilności tymczasowej siły roboczej,
 - wdrożenie programu informacyjnego w krajach AKP przeznaczonych dla kandydatów do migracji do Unii;
50. zwraca się do Komisji o opracowanie strategii mającej na celu wspierania krajów docelowych i tranzytowych o największym napływie imigrantów o zbadanie, we współpracy z zainteresowanymi krajami, programów działania skierowanych do migrantów w głównych ośrodkach migracyjnych i stwierdzonych strefach tranzytu, ukierunkowanych na najbardziej zagrożone grupy migrantów (kobiety, małoletni bez opieki) i obejmujących następujące cele:
 - pomaganie mieszkańcom w zdobywaniu niezależności i realizowaniu siebie inaczej niż poprzez mobilność,
 - poprawa warunków życia migrantów w państwach tranzytowych, zwłaszcza w krajach Sahelu (ośrodki informacji i pomocy dla migrantów z zagranicy),

- proponowanie działań dotyczących profilaktyki i leczenia AIDS oraz chorób przenoszonych drogą płciową w ośrodkach i na trasach migracji, z uwzględnieniem związków między chorobami przenoszonymi drogą płciową a przepływem osób;
51. domaga się, aby programy te skoncentrowały się na zbadaniu psychicznych skutków migracji i wysiedlenia oraz na opiece psychologicznej i wsparciu dla kobiet i dzieci cierpiących z powodu negatywnych skutków tych zjawisk;
 52. wzywa Unię do popierania inicjatyw Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców dotyczących sprecyzowania pojęcia uchodźcy z przyczyn politycznych, gospodarczych, środowiskowych i przyznania każdej kategorii odpowiedniej ochrony i pomocy; uważa, że przesiedleńcy powinni korzystać z takiej samej opieki jak opieka przyznana uchodźcom w Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 28 lipca 1951 r.; zwraca się do państw i do wspólnoty międzynarodowej o czuwanie nad przestrzeganiem „wytycznych w sprawie przepływów wewnętrznych” ONZ i zaleca ujęcie tych norm opieki nad przesiedleńcami w formę konwencji międzynarodowej;
 53. wyraża zaniepokojenie trudnościami finansowymi, z jakimi boryka się Wysoki Komisarz ds. Uchodźców; jest zdania, że Komisja powinna zwiększyć wsparcie finansowe dla projektów prowadzonych przez wysokiego komisarza i że UE jako główny płatnik do budżetu Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców powinna wywierać nacisk na pozostałych donatorów, aby wysoki komisarz dysponował środkami pozwalającymi na wypełnianie jego zadań w jak najlepszych warunkach;
 54. zwraca się do Komisji o opracowywanie projektów w ramach partnerstwa z Wysokim Komisarzem ds. Uchodźców i krajami lub organizacjami regionalnymi, których dotyczą:
 - akcje dobrowolnego powrotu uchodźców i przesiedleńców,
 - wdrażanie struktur towarzyszących pomocy tym grupom osób w ponownym osiedlaniu się;
 55. zachęca państwa pochodzenia migrantów oraz państwa tranzytowe do aktywnego uczestnictwa w nowym podejściu do migracji i rozwoju;
 56. wzywa Komisję do nawiązania dialogu z krajami pochodzenia oraz wezwania ich do zakazania sprzecznych z prawami człowieka praktyk, jak okaleczanie żeńskich narządów płciowych, przymusowe małżeństwa, poligamia, rozwód bez obopólnej zgody;
 57. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny ilościowej i jakościowej wydatków i programów wsparcia rozwoju w krajach trzecich oraz sporządzenia bilansu osiągniętych za ich pomocą wyników związanych z poprawą sytuacji kobiet w krajach pochodzenia migrantów;
 58. wzywa państwa członkowskie do uważniejszego rozważenia wpływu, jaki wywiera migracja spowodowana konfliktami na społeczną, fizyczną i psychologiczną sytuację migrantek, które z powodu niepewnej pozycji w jakiej się znajdują są w większym stopniu narażone na przemoc;
 59. wzywa państwa członkowskie i Unię Europejską do zagwarantowania, że imigranci, które padły ofiarą przemocy w pełni znają swoje prawa, mają skuteczny dostęp do pomocy prawnej oraz mogą otrzymać niezależny status prawny, prawo pobytu oraz pozwolenie na pracę;

60. wzywa Komisję i Radę, aby za pośrednictwem lokalnych przedstawicielstw i ambasad regularnie informowały kobiety chcące wyemigrować do UE o różnych warunkach otrzymania statusu legalnego imigranta, o ich prawach i obowiązkach oraz podstawowych zasadach i wartościach, którymi kierują się społeczeństwa europejskie;
61. w związku z powyższym wzywa państwa członkowskie do opracowania polityki rozwoju i szczegółowych programów mających na celu zapewnienie opieki medycznej, socjalnej i psychologicznej dla kobiet - ofiar migracji spowodowanej konfliktami oraz dla innych migrantek doświadczających psychicznych, fizycznych i socjalnych skutków przemieszczenia;
62. kładzie nacisk na znaczenie wymiany dobrych praktyk, jednocześnie między państwami członkowskimi oraz z krajami trzecimi, w szczególności z krajami rozwijającymi się;
63. krytykuje Komisję za niewystarczające uwzględnienie problematyki płci w komunikacie „Migracja i rozwój: konkretne kierunki działania”; proponuje utworzenie stałej międzyinstytucjonalnej grupy zadaniowej na wysokim szczeblu, odpowiedzialnej za kontrolę rozwoju europejskiej polityki imigracyjnej z punktu widzenia problematyki płci, przede wszystkim w celu stworzenia instrumentów do oceny wpływu kwestii płci przed przyjęciem jakichkolwiek środków w obszarze polityki imigracyjnej;
64. wzywa Radę i Komisję do przyjęcia wytycznych UE oraz konkretnych i ukierunkowanych celów w zakresie problematyki płci oraz wskaźników w obszarze polityki imigracyjnej, włącznie z działaniami uświadamiającymi na poziomie krajowym, zapewniając włączenie kwestii płci do polityki imigracyjnej oraz regularną ocenę polityki Unii z punktu widzenia problematyki płci;
65. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia ram prawnych gwarantujących imigrantkom prawo do trzymania ich własnego paszportu oraz prawa pobytu oraz umożliwienia pociągnięcia osoby, która odbierze te dokumenty, do odpowiedzialności karnej;
66. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pogłębienia dialogu z krajami pochodzenia migrantek, w celu wpierania poszanowania praw kobiet oraz równości płci oraz do dalszego zwalczania biedy i gospodarczej zależności kobiet;
67. uważa, że migracja i integracja są ze sobą blisko powiązane, zaś powodzenie migracji i korzyść wszystkich zainteresowanych stron zależy od tego, czy strategiom migracji towarzyszą całościowe i wielowymiarowe strategie integracji;
68. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w zakresie integracji od czasu szczytu w Tampere w 1999 r. i uważa, że UE powinna zacząć podejmować odpowiednie działania w tej dziedzinie; wyraża w związku z tym zadowolenie z powodu utworzenia Europejskiego funduszu na rzecz integracji obywateli państw trzecich; wypowiada się za szybkim utworzeniem europejskiego obserwatorium ds. migracji, aby przyspieszyć wysiłki UE i pozostałych państw członkowskich w zakresie integracji;
69. podkreśla, że migranci stanowią bogactwo dla krajów przyjmujących i nalega, aby w większym stopniu uznać i wzmocnić ich rolę; podkreśla, że zarówno obywatele europejscy, jak i pracownicy-imigranci mają prawa i obowiązki, których należy zawsze

przestrzegać;

70. wzywa państwa członkowskie do włączenia tych pozytywnych aspektów do krajowych kampanii informacyjnych;
71. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia sprawiedliwej i przejrzystej procedury dla ułatwienia imigrantom dostępu do takiego zatrudnienia, które gwarantuje im godne warunki pracy, zdrowotne, bezpieczeństwa i rekrutacji przez firmy;
72. uznaje, że niezwykle istotne jest zachęcanie młodych ludzi, by podtrzymywali w jakiegokolwiek formie więzi ze swoim krajem pochodzenia, a także umożliwienie im – jeżeli tak postanowią – przyczynianie się do rozwoju tego kraju; wzywa Komisję i państwa członkowskie do tworzenia różnych programów wymiany młodzieży, podejmowania inicjatyw w ramach 7. programu ramowego na rzecz badań i propagowania bliższych relacji w zakresie kultury i edukacji z zainteresowanymi krajami trzecimi, wzmacniania współpracy pomiędzy instytucjami oświatowymi w UE i krajach rozwijających się oraz wspierania środków na rzecz reintegracji;
73. wzywa Komisję, wspólnie z państwami członkowskimi, do wspierania i rozwoju programów wymiany studentów i młodych absolwentów z krajów rozwijających się, tak aby służyły one – podobnie jak programy Erasmus, Erasmus-Mundus, Comenius, Socrates i Leonardo da Vinci, przynoszące dość dobre rezultaty – celom tymczasowej migracji i umożliwiały transfer umiejętności i dobrych praktyk do krajów pochodzenia studentów i absolwentów;
74. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia niefinansowego, społeczno-zawodowego wymiaru działań na rzecz rozwoju poprzez ocenę roli młodych ludzi oraz poprawę kwestii związanych z integracją i zaangażowaniem w życie publiczne, a także powiązanie odnośnych podmiotów w dziedzinie migracji ekonomicznej, takich jak organizacje pozarządowe i partnerzy społeczni w krajach pochodzenia i przeznaczenia;
75. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie, aby nie postrzegały kwestii migracji w świetle swoich stosunków z krajami trzecimi, jako przedłużenie swoich surowych polityk migracyjnych; sprzeciwia się wszelkim działaniom zmierzającym do „outsourcingu” polityki migracyjnej Unii i państw członkowskich, które polegałyby na wyłącznym obciążeniu państw południowych odpowiedzialnością za kwestie migracji;
76. obserwuje ponadto, że zarządzanie przepływami migracyjnymi nie może stanowić warunku wstępnego każdego porozumienia o stowarzyszeniu;
77. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przedstawienie konkretnych inicjatyw na rzecz promowania dostępu do legalnych kanałów migracji w celu zwalczania nielegalnego rynku pracy i przypadków wykorzystywania, których ofiarami padają migrujący pracownicy;
78. zwraca się do państw członkowskich o wprowadzenie w życie rzeczywistej polityki w zakresie przyjmowania migrantów, opartej na poszanowaniu praw człowieka i prawa międzynarodowego;
79. zwraca się do wszystkich państw członkowskich Unii o ratyfikowanie Międzynarodowej konwencji o ochronie praw migrantów i pełne przestrzeganie zobowiązań

- międzynarodowych podjętych w dziedzinie ochrony migrantów i ich rodzin;
80. odnotowuje wzmożone wykorzystywanie pracowników napływowych i wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania wdrożenia europejskiego i krajowego prawodawstwa w dziedzinie zatrudnienia oraz do zapewnienia wszystkim pracownikom napływowym prawnej i cywilnej ochrony przed ich nadużywaniem i wykorzystywaniem;
 81. zwraca się do Unii i państw członkowskich o podjęcie działań zmierzających do zbliżenia statusu obcokrajowców mieszkających legalnie w Unii Europejskiej do statusu obywateli państw członkowskich, a także przyznania im jak największego bezpieczeństwa prawnego na drodze do realizacji celu powstania obywatelstwa europejskiego otwartego na osoby spoza Wspólnoty;
 82. uznaje, że niezwykle ważne jest zapewnienie przynajmniej minimalnego wspólnego poziomu podstawowego praw obywateli krajów trzecich na terytorium Unii; z zadowoleniem przyjmuje zatem plany, jakie zapewnić mają równe szanse wszystkim imigrantom mającym dostęp do unijnych rynków pracy;
 83. z zadowoleniem przyjmuje plan wprowadzenia uczciwej i przejrzystej procedury przyjmowania pracowników sezonowych i zagwarantowania im praw; wierzy, że właściwa uwaga powinna zostać skierowana na nie w pełni wykwalifikowanych i nisko wykwalifikowanych migrantów; uważa, że ważna jest ochrona tej szczególnie narażonej na dyskryminację i wyzysk grupy pracowników;
 84. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania niezależnego statusu prawnego oraz pozwolenia na pracę żonom oraz dzieciom głównych posiadaczy statusu prawnego w momencie zaakceptowania wniosku o połączenie rodziny, w celu zagwarantowania i pełnej ochrony ich praw oraz ułatwienia ich społecznej integracji;
 85. zwraca się do państw członkowskich o rozważenie mianowania „uprzywilejowanego rozmówcy” (rzecznika) na szczeblu krajowym lub lokalnym, który rozpatrywałby wnioski i skargi imigrantów dotyczące ich warunków pracy, bezpieczeństwa prawnego lub dyskryminacji, a także zwraca się do Komisji o zbadanie dobrych praktyk w tej dziedzinie na szczeblu krajowym i regionalnym w państwach członkowskich;
 86. wyraża ubolewanie z powodu niezauważania powiązań pomiędzy handlem ludźmi a migracją; zauważa, że wiele kobiet, które padły ofiarami handlu ludźmi nie ma dostępu do pomocy prawnej czy socjalnej; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do położenia nacisku w ich strategiach zwalczania handlu ludźmi na zapobieganie i ochronę ofiar; wzywa państwa członkowskie do udzielenia takim kobietom pozwolenia na długoterminowy pobyt;
 87. zwraca się do Komisji i Rady o podniesienie walki z handlem ludźmi związanym z migracją do rangi priorytetu Unii Europejskiej oraz o przyznanie na ten cel odpowiednich środków finansowych; uważa, że przygotowywany plan działania powinien odzwierciedlać ten priorytet, zwracać szczególną uwagę na osoby najbardziej zagrożone, w szczególności kobiety i małoletnich, i podkreślać konieczność współpracy z krajami pochodzenia i krajami tranzytowymi;
 88. oczekuje od Komisji, aby przy podejmowaniu środków przeciwko zorganizowanemu

handlowi ludźmi z krajów rozwijających nie penalizowała ofiar, lecz skupiła się na karaniu sprawców; zauważa, że wiele kobiet, będących ofiarami handlu ludźmi, nie ma dostępu do ochrony prawnej i socjalnej; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania tym kobietom możliwości długoterminowego pobytu;

89. zwraca się do Rady o włączenie zaleceń niniejszej rezolucji do wspólnego stanowiska przygotowywanego z myślą o dialogu wysokiego szczebla w sprawie migracji międzynarodowych i rozwoju, który zostanie zorganizowany przez ONZ we wrześniu 2006 r.;
90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów państw członkowskich UE i krajów AKP, Radzie AKP-UE i Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

UZASADNIENIE

Niniejsze sprawozdanie z własnej inicjatywy ma na celu przeanalizowanie związku między międzynarodowymi przepływami migracyjnymi a rozwojem, aby przedstawić zalecenia dotyczące polityki współpracy i rozwoju Unii Europejskiej.

Na początku XXI wieku świat liczy 175 milionów migrantów (3% ludności światowej). Liczba ta prawie potroiła się w ciągu 40 lat.

W 40% przypadków migranci żyją w krajach rozwijających się.

Motywacje migrantów są różne. Głównymi czynnikami pozostają demografia i ubóstwo. Nie mniej ważnymi czynnikami dynamiki migracyjnej są jednak również historia narodów, związki kulturowe, pokrewieństwo językowe lub reżimy antydemokratyczne.

Unia Europejska ma do odegrania istotną rolę, aby z przepływów migracyjnych uczynić dźwignię rozwoju. Sprawozdanie powinno być traktowane jako „przybornik na narzędzia”, z którego UE mogłaby korzystać w celu realizowania tego celu.

Nie jest ono jednak wyczerpujące z dwóch powodów:

- jego celem nie jest wypowiedzanie się na temat polityki migracyjnej UE i jej państw członkowskich,
- jeżeli chodzi o sam wymiar rozwoju, sprawozdanie nie zamierza wyczerpać równie obszernego tematu; niektóre refleksje lub zalecenia zostaną przedstawione jedynie w zarysie i powinny zostać rozwinięte w przyszłości.

I) Kwestia migracji: wyzwanie dla polityki współpracy UE

A – Nowe podejście

Polityka migracyjna Unii opiera się na podwójnej iluzji.

Pierwszą z nich jest możliwość uszczelnienia granic.

UE i jej państwa członkowskie postrzegają kwestię migracji w świetle swoich związków z państwami trzecimi wyłącznie jako przedłużenie swoich restrykcyjnych polityk migracyjnych. Stąd wizja, w której na pierwsze miejsce wysuwa się postawa obronna i zachowawcza, obarczająca odpowiedzialnością państwa południowe („outsourcing” polityki migracyjnej). Kwestia ta nie została uwzględniona w niniejszym sprawozdaniu. Sprawozdawca pragnie jednak podkreślić, że samo odwrócenie tej logiki może pozwolić UE na odgrywanie roli w wyzwaniach stawianych przez migrację i rozwój.

Drugą iluzją jest twierdzenie, że przyczyną migracji jest wyłącznie ubóstwo.

W przeciwieństwie do stereotypowych poglądów pierwszy etap rozwoju nie prowadzi do spowolnienia migracji, lecz raczej do jej intensyfikacji. Zwiększenie pomocy nie jest zatem jedynym rozwiązaniem. Jest to warunek konieczny, lecz niewystarczający.

Podejście Unii Europejskiej musi zatem zostać zweryfikowane.

Powinno ono opierać się na innowacyjnych narzędziach, aby uznać i promować rolę migrantów w walce z ubóstwem i działaniach na rzecz rozwoju. Należy porzucić logikę „więcej rozwoju w zamian za mniej migracji” na rzecz „lepszego zarządzania migracją w zamian za więcej rozwoju”.

W większym stopniu należy skupić się na Afryce i przepływach migracyjnych południe-południe.

Z inicjatywy A. Konarégo, przewodniczącego Komisji Afrykańskiej, UA uczyniła z migracji główny przedmiot swojego działania. UE musi umieścić kwestię migracji na czołowym miejscu swojego harmonogramu działań i uczynić z niej główny temat dialogu politycznego między Europą a Afryką.

B – Nowe instrumenty

W ciągu ostatnich miesięcy Unia przeprowadziła trafną analizę kwestii migracji i rozwoju, lecz obecnie nie dysponuje żadnym narzędziem dostosowanym do realizacji swoich celów.

1 – Założenie wstępne:

Przestrzeganie zobowiązań politycznych podjętych przez UE w 2005 r. w kwestii pomocy na rzecz rozwoju (0,7% PNB do 2015 r., podwojenie pomocy dla Afryki do 2010 r.).

2 – Dwa cele:

a) Uwzględnienie kwestii migracji i ich wpływu na rozwój w Milenijnych Celach Rozwoju

Kwestia migracji jest pośrednio obecna we wszystkich Milenijnych Celach Rozwoju, lecz w żadnym nie jest poruszana bezpośrednio. **b) Uczynienie z migracji centralnego elementu partnerstwa AKP-UE.**

Na podstawie art. 13 umowy z Kotonu inicjatywy dotyczące migracji muszą być wpisane w prowadzone negocjacje w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym.

Zapowiedziany na koniec 2006 r. *mechanizm AKP-UE dotyczący migracji* z budżetem 25 milionów euro powinien pozwolić wzmocnić możliwości krajów AKP w dziedzinie migracji.

3- Dwa priorytetowe instrumenty:

a) Specjalny fundusz zarządzany w sposób dostatecznie elastyczny i oddziaływujący, aby sfinansować działania wspólnego rozwoju.

UE posiada obecnie program AENEAS. Jest on jednak szeroko wykorzystywany do działań ochrony granic i badań o wątpliwej przydatności. Program, podobnie jak ten, który zastąpi go w 2007 r., musi faktycznie służyć strategii wzmocnienia wkładu migrantów w rozwój, w szczególności poprzez finansowanie mikroprojektów wspólnego rozwoju.

b) Fundusz gwarancji, aby zapewnić ciągłość mikroprojektów migrantów i osiągnąć jak największe oddziaływanie na rozwój.

Kwestia gwarancji ma zasadnicze znaczenie. Brakuje jej we wszystkich obecnych rozwiązaniach, co uniemożliwia przejście na wyższy etap oraz hamuje rozwój mikroprzedsiębiorstw i tworzenie MŚP.

II) Migranci przyczyniają się do rozwoju kraju pochodzenia

A – Promowanie wspólnego rozwoju i uwzględnienie go w przepisach europejskich

Wspólny rozwój jest definiowany jako waloryzacja potencjału, jaki reprezentują wspólnoty migrantów w krajach bogatych, na rzecz rozwoju kraju pochodzenia. Jego zadaniem jest przekształcanie migracji w dźwignię rozwoju dzięki wzajemnej pomocy między narodami.

B – Ułatwianie przelewów pieniężnych

Przelewy pieniężne do krajów pochodzenia (232 miliardy dolarów w 2005 r., w tym 167 do krajów rozwijających się) znacznie przekraczają poziom rządowej pomocy na rzecz rozwoju, przy czym ich kwota nie uwzględnia przekazów nieformalnych, które szacuje się na 50% oficjalnych danych. W większości przypadków przekazywane pieniądze są przeznaczane przez rodziny na cele konsumpcyjne, często pozwalają im uniknąć śmierci głodowej. Jedyne niewielka część przekazów jest przeznaczana na finansowanie inwestycji. Polityka UE powinna zabiegać o jak największy wkład przelewów w rozwój krajów pochodzenia poprzez:

- zachęcanie do wysyłania przelewów środków pieniężnych migrantów i ich ułatwianie.
- rozszerzenie dostępu migrantów do usług finansowych.
- ukierunkowanie przekazów finansowych migrantów na finansowanie inwestycji produkcyjnych.

C – Zapobieganie „drenażu mózgów” i zmniejszenie negatywnego wpływu tego zjawiska na rozwój.

Dla większości krajów południowych migracja oznacza odpływ najlepiej wykształconych i najbardziej przedsiębiorczych obywateli. Zjawisko „drenażu mózgów” pozbawia państwa południowe dochodów i nie pozwala im korzystać ze „zwrotu środków zainwestowanych” w kształcenie takich osób.

Zjawisko jest poważniejsze, jeżeli obejmuje pracowników służby zdrowia lub edukacji, gdyż negatywnie wpływa na świadczenie i jakość usług o zasadniczym znaczeniu w krajach południowych. Powaga kryzysu afrykańskich systemów zdrowia zmusza do niezwłocznego i specjalnego działania. Na południu należy wdrożyć strategie zmierzające do „kształcenia i zatrzymywania”.

Na północy środki zmierzające do nadzorowania zatrudniania pracowników z południa należy dostosować do krajowych i europejskich „kodeksów postępowania”.

Cel priorytetowy powinien sprzyjać przepływowi wysoko wykwalifikowanych pracowników, aby zrekompensować negatywne skutki „odpływu” takich osób. Jednym z najbardziej obiecujących rozwiązań zmierzających w tym kierunku jest mechanizm „podwójnych posad”, który umożliwiłby badaczom, wykładowcom, przedstawicielom środowiska lekarskiego z południa na poświęcenie połowy czasu pracy zawodowej na działalność w placówkach kraju pochodzenia.

D - Dostosowanie polityki migracyjnej do wymogów rozwoju

Cel obejmuje zachęcanie do migracji o charakterze cyrkulacyjnych lub wahadłowym, której wkład w rozwój kraju przyjmującego i kraju pochodzenia jest największy.

III) Oddziaływanie na migrację południe-południe.

A – Wzmocnienie możliwości państw południowych w zakresie zarządzania własną polityką migracyjną

Należy uznać prawo państw południowych do prowadzenia niezależnej polityki migracyjnej w miejsce instrumentu polityki migracyjnej dyktowanej przez północ, a także wspierać możliwości tych państw w przedmiotowej dziedzinie.

B – Wspieranie inicjatyw organizacji regionalnych

W strefach oficjalnego swobodnego przepływu (typu CEDEAO) należy uiszczać opłaty, aby przekroczyć granicę międzynarodową. UA i afrykańskie organizacje regionalne mogą odgrywać zasadniczą rolę w ukierunkowywaniu migracji gospodarczej w Afryce, na przykład poprzez dwustronne i wielostronne umowy zawierające klauzule o poszanowaniu praw człowieka i norm MOP.

C – Wprowadzenie tzw. regionalnych miniplanów Marshalla w głównych strefach emigracji w Afryce

Walka z nielegalną imigracją może stać się na nowo skuteczna w ramach zintegrowanego podejścia regionalnego, ukierunkowanego na kilka kluczowych stref.

D – Prowadzenie ukierunkowanych działań w głównych ośrodkach migracyjnych i strefach tranzytu migrantów

Warto określić główne ośrodki migracyjne, które również stanowią miejsca możliwej interwencji. Główne ośrodki migracyjne mogą być określane jako miejsca konwergencji i różnicowania dobrowolnych przepływów migracyjnych. Chodzi o państwa (Gabon, Nigeria, Wybrzeże Kości Słoniowej, RPA i Libia) lub duże miasta (Dakar, Akra, Kotonu, Duala, Nairobi itp.), w których funkcjonują nowoczesne środki transportu i komunikacji, punkty przyjmujące migrantów, punkty organizujące wyjazd lub tranzyt w ramach „pojawienia się” bardzo aktywnego kierunku migracyjnego (punkt Nord sahel).

Takie działania miałyby wspierać grupy migrantów najbardziej narażone na niebezpieczeństwo (kobiety, nieletni bez opieki) i zapewniać im pomoc w zdobyciu niezależności i znalezieniu innych możliwości samorealizacji niż mobilność.

E – Pełniejsze uwzględnienie szczególnej roli kobiet w przepływach migracyjnych i rozwoju

Polityki migracyjne nie uwzględniają wcale lub uwzględniają w niewielkim stopniu szczególną rolę kobiet. Tymczasem blisko połowa międzynarodowych migrantów (48,6%) to kobiety. Liczne badania wykazały ponadto, że wspieranie projektów prowadzonych przez kobiety stanowi optymalny wkład w rozwój. Programami należy objąć w szczególności banki wiejskie i kobiece kasy oszczędności, które dowiodły swojego wkładu w rozwój.

F – Inwestowanie w edukację i kształcenie

Od wielu lat Parlament zaleca, aby 20% funduszy UE na rozwój przeznaczać na cele związane z edukacją i podstawową opieką lekarską. Wciąż jeszcze jesteśmy daleko od osiągnięcia tej proporcji. W przypadku krajów AKP pula środków na edukację i zdrowie w ramach EFR wyniosła 4,98% w 2004 r.

G – Promowanie uczciwej pracy

UE, jako podmiot w skali światowej, powinna być jednym z głównych obrońców harmonogramu działań na rzecz uczciwej pracy i uczciwego wynagrodzenia dla wszystkich. W przypadku migracji uczciwa praca przedstawia podwójne wyzwanie:

- na północy, ponieważ bogate kraje muszą oferować wszystkim uczciwą pracę,
- na południu, gdyż partnerstwo na rzecz rozwoju ukierunkowane na uczciwą pracę umożliwi interwencję u źródła migracji.

IV) Szczególny problem uchodźców i przesiedlonych

A - Przesiedleni: zapomniane ofiary zapomnianych kryzysów...

W 2005 r. na świecie było blisko 9,2 milionów uchodźców i 25 milionów przesiedlonych wewnątrz swoich krajów w wyniku wojen i prześladowań. Połowa tych danych dotyczy Afryki. Miliony cywilów są również wypędzane ze swoich domów w wyniku kataklizmów, suszy, kryzysów związanych z karczowaniem lasów i powiększaniem się obszarów pustynnych. Za kilka lat ich liczba może osiągnąć 50 milionów.

Obecny system ochrony uchodźców, ustanawiający niedopuszczalną hierarchię ofiar, nie pozwala na niesienie pomocy takim osobom. Oprócz działalności na rzecz 9,2 milionów uchodźców HCR pomaga 5,6 milionom przesiedlonych, chociaż nie ma do tego upoważnienia. UE musi wspierać swoją działalność i naciskać na wspólnotę międzynarodową, aby sprecyzowała pojęcia uchodźcy ze względów politycznych, gospodarczych i środowiskowych i zaoferowała każdej kategorii stosowną ochronę i pomoc.

W najbliższej przyszłości należy pilnie objąć przesiedlonych ochroną przewidzianą w Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r.

B – Wspieranie repatriacji i dobrowolnego powrotu uchodźców i przesiedlonych w partnerstwie z HCR i zainteresowanymi krajami lub organizacjami regionalnymi.

V) Migracja, godność i prawa człowieka

Migranci są głównymi ofiarami niestabilnej sytuacji wynikające z dwóch podstawowych czynników: nierówności społecznej i dyskryminacji oraz nierówności między krajami i zdominowania południa przez północ.

A – Ochrona praw migrantów

Żadne państwo europejskie nie ratyfikowało najbardziej kompletnego instrumentu dotyczącego praw pracowników migrujących: Międzynarodowej konwencji o ochronie praw migrantów przyjętej w dniu 18 grudnia 1990 r. przez Zgromadzenie Ogólne Stanów Zjednoczonych, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2003 r. Należy to niezwłocznie uczynić.

B – Sprzyjanie integracji migrantów

Wystarczy podać jedną liczbę, aby wykazać niedostateczne zaangażowanie UE w dziedzinie integracji. Chodzi o 15 milionów euro wydanych od 1999 r. na programy integracji legalnych imigrantów, co daje kwotę 0,5 euro na imigranta...

Cel nadal obejmuje ustanowienie obywatelstwa europejskiego otwartego na osoby spoza UE („obywatelstwo obywatelskie”). W oczekiwaniu na jego realizację należy zbliżyć status obcokrajowców mieszkających w Unii Europejskiej do statusu obywateli państw członkowskich, a także zapewnić im jak największe bezpieczeństwo prawne.

C – Zwalczanie nielegalnego przekraczania granic związanego z migracją

Zamknięcie granic doprowadziło do powstania sektora gospodarki polegającego na nielegalnym przekraczaniu granicy, który przekształcił się w mafijny przemyt imigrantów, fałszywych dokumentów i dostarczanie siły roboczej.

UE musi priorytetowo potraktować walkę z handlem ludźmi związanym z migracją. W swoim planie działania Komisja musi zwrócić szczególną uwagę na najsłabszych, w szczególności

kobiety i nieletnich, oraz dążyć do niezbędnej współpracy z krajami pochodzenia i tranzytu.

8.5.2006

OPINIA KOMISJI SPRAW ZAGRANICZNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie rozwoju i migracji
(2005/2244(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Ioannis Kasoulides

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących sugestii:

1. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Prezydencji Rady Europejskiej z 15-16 grudnia 2005 r. dotyczące „Globalnego podejścia do migracji” oraz ostatnie wnioski Komisji w sprawie odpływu wykwalifikowanych pracowników, przekazów pieniężnych, diaspory, migracji o charakterze czasowym/cyrkulacyjnym, świadczeń z ubezpieczeń socjalnych, wiz wielokrotnych, itd.;
2. zachęca państwa pochodzenia migrantów oraz państwa tranzytowe do aktywnego uczestnictwa w nowym podejściu do migracji i rozwoju;
3. podkreśla wagę przekazów pieniężnych oraz zwraca uwagę na potrzebę znalezienia metody szybszego, bezpieczniejszego oraz tańszego przekazywania funduszy odbiorcom, co przyczyniłoby się do ułatwieniu inwestycji produkcyjnych w krajach rozwijających się;
4. uznaje znaczenie diaspory we wzmacnianiu związków między UE a krajami pochodzenia, w szczególności w odniesieniu do migracji; wzywa do ściślejszej współpracy między instytucjami w państwach rozwijających się a państwami członkowskim UE w celu prowadzenia projektów wspólnego rozwoju;
5. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę mającą na celu powstrzymanie odpływu wykwalifikowanych pracowników z pewnych państw i z niektórych wyspecjalizowanych sektorów, tak, aby przekształcić ją w migrację o charakterze cyrkulacyjnym, i wzywa do wsparcia nawiązywania wzajemnej współpracy między UE i państwami pochodzenia poprzez np. instytucje i programy jak AENEAS;
6. wzywa do uznania istotnej roli kobiet w procesie migracji oraz rozwoju społeczeństwa w

państwie pochodzenia oraz nalega, aby wszystkie programy i projekty w zakresie migracji i rozwoju uwzględniały problematykę płci;

7. zachęca do włączenia kwestii dotyczących migracji do zakresu polityki zagranicznej, podążając za przykładem procesu barcelońskiego;
8. uznaje potrzebę porozumień w sprawie współpracy i readmisji na rzecz wspólnego rozwoju między UE a państwami tranzytowymi oraz państwami pochodzenia migrantów, aby wspierać poszanowanie uniwersalnych zasad praw człowieka oraz dobre rządy;
9. pochwała wniosek Rady dotyczący zorganizowania w 2006 r. posiedzenia EuroMed na temat migracji na szczeblu ministerialnym; wyraża również zadowolenie z powodu Szczytu Europejsko-Afrykańskiego poświęconego migracji, który odbędzie się w Rabacie w lipcu 2006 r., i na którym omówiona zostanie kwestia imigracji do Europy mieszkańców Maghrebu oraz Afryki subsaharyjskiej;
10. zaleca, aby Rada podjęła odpowiednie działania dla zapewnienia lepszej współpracy i koordynacji między kompetentnymi organami zajmującymi się migracją i rozwojem w każdym z państw członkowskich.

21.3.2006

OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie rozwoju i migracji
(2005/2244(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Ona Juknevičienė

WSKAZÓWKI

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uważa, że jasna i właściwie określona polityka dotycząca migracji ekonomicznej może ewentualnie stanowić częściowe i przejściowe rozwiązanie problemów na rynku pracy wynikających ze zmian demograficznych, zachodzących wśród populacji Europy; zauważa, że taka polityka nie może zaniedbywać wspierania i uwalniania potencjału istniejącego na krajowych rynkach pracy (obywateli kraju i już zamieszkałych w nim imigrantów);
2. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia sprawiedliwej i przejrzystej procedury dla ułatwienia imigrantom dostępu do takiego zatrudnienia, które gwarantuje im godne warunki pracy, zdrowotne, bezpieczeństwa i rekrutacji przez firmy;
3. uważa, że migracja i integracja są ze sobą blisko powiązane, zaś powodzenie migracji i korzyść wszystkich zainteresowanych stron zależy od tego, czy strategiom migracji towarzyszą całościowe i wielowymiarowe strategie integracji;
4. zauważa, że większość imigrantów, niezależnie od oficjalnego statusu, mieszka w miastach, które z kolei muszą stanąć przed wyzwaniem i możliwościami związanymi z migracją, wykorzystując wszelkie dostępne kompetencje i zasoby; fakt ten powinien być odzwierciedlony we wszystkich programach i politykach migracji i rozwoju, włączając w to takie programy jak AENEAS i EuropeAid;
5. uważa, że zjawisko „drenażu mózgow” , czyli zmniejszania się kadr intelektualnych, akademickich i zawodowych w krajach trzecich wskutek migracji do UE, ma negatywny wpływ na ogólny rozwój tych krajów poprzez pozbawianie ich specjalistów; uważa jednak, że należy zwrócić uwagę na pozbawione skrupułów agencje, które rekrutują wykwalifikowany personel pod fałszywym pretekstem; z zadowoleniem przyjmuje

propozycję Komisji dotyczącą propagowania migracji o charakterze cyrkulacyjnym, polegającej na przepływie migrantów pomiędzy ich krajem pochodzenia a krajem przeznaczenia, umożliwiającą wykorzystanie nabytej wiedzy i doświadczenia w ich ojczyźnie; zaznacza, że migracji o charakterze cyrkulacyjnym powinny towarzyszyć środki na rzecz integracji migrantów wyjeżdżających i powracających; podkreśla rolę społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych i partnerów społecznych w tym procesie; uważa, że państwa członkowskie korzystające na migracji powinny również wnieść wkład w realizację potrzeb szkoleniowych w krajach trzecich; uważa, że kluczowe jest wprowadzenie środków zapobiegających wymuszonej migracji, a zwłaszcza w odniesieniu do zapobiegania, monitorowania i zmniejszenia handlu ludźmi;

6. z zadowoleniem przyjmuje także propozycje Komisji w sprawie podjęcia dialogu w kwestiach związanych z pozwoleniami na pobyt i pracę oraz zarządzania programami mobilności pracowników migrujących, polegającymi na dobieraniu dostępnych umiejętności imigrantów do potrzeb państw rozwijających się;
7. zauważa fakt, iż niektóre kwalifikacje zawodowe i/lub akademickie pracowników z krajów trzecich nie są uznawane lub ich uznanie następuje z trudnością, co utrudnia tym pracownikom wejście na rynek pracy państw członkowskich UE na równych warunkach; uważa, że migranci zatrudnieni w UE powinni mieć dostęp do programów szkoleniowych, aby mogli podnosić umiejętności zawodowe;
8. wzywa Komisję do niezwłocznego podjęcia dialogu z rządami państw pochodzenia w celu doprowadzenia do zrównoważonego prawodawstwa oraz wsparcia finansowego i technicznego, umożliwiającego migrację i rozwijanie doświadczenia zawodowego; w kontekście wspomnianego dialogu wzywa ją również do opracowania konkretnych środków w sektorach szczególnie dotkniętych „drenażem mózgow” (np. opieka zdrowotna, edukacja i kształcenie zawodowe) we współpracy z zainteresowanymi krajami; wzywa zatem Komisję do opracowania programów skierowanych do poszczególnych krajów, umożliwiających powrót kapitału ludzkiego, finansowego, gospodarczego i społecznego do krajów rozwijających się, w celu wzmocnienia demokratycznych mechanizmów oraz poszanowania podstawowych wartości;
9. zauważa, że migranci mogą w istotny sposób przyczynić się do rozwoju swoich krajów pochodzenia dzięki doświadczeniu zdobytemu w trakcie pracy lub studiów w UE, należy jednak zauważyć, że jest kwestią osobistego wyboru każdego migranta, czy i w jaki sposób zamierza przyczynić się do rozwoju kraju pochodzenia;
10. uważa, że przekazy pieniężne stanowią niezwykle istotne przepływy pieniężne do krajów rozwijających się, i z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące uproszczenia i obniżenia ceny przekazów oraz otwarcia możliwości migrantom, którzy zechcą wykorzystać część przekazów pieniężnych na inwestycje wspierające rozwój w ich krajach pochodzenia;
11. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące rozważenia środków w zakresie transferu praw emerytalnych, uznawania kwalifikacji i działania mechanizmów ułatwiających mobilność pracowników naukowych i innych, tak aby

umożliwić im – jeżeli tak postanowią – powrót do kraju i udaną reintegrację;

12. oczekuje od Komisji, aby przy podejmowaniu środków przeciwko zorganizowanemu handlowi ludźmi z krajów rozwijających nie penalizowała ofiar, lecz skupiła się na karaniu sprawców; zauważa, że wiele kobiet, będących ofiarami handlu ludźmi, nie ma dostępu do ochrony prawnej i socjalnej; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania tym kobietom możliwości długoterminowego pobytu;
13. odnotowuje wzmożone wykorzystywanie pracowników napływowych i wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania wdrożenia europejskiego i krajowego prawodawstwa w dziedzinie zatrudnienia oraz do zapewnienia wszystkim pracownikom napływowym prawnej i cywilnej ochrony przed ich nadużywaniem i wykorzystywaniem;
14. podkreśla, że badaniom naukowym i szkoleniom podejmowanym w UE przez imigrantów z krajów rozwijających się powinno towarzyszyć stworzenie odpowiednich warunków dla młodych przedsiębiorców, tak aby mieli oni większą motywację do inwestowania w krajach pochodzenia, z myślą o efektywniejszym wykorzystaniu przekazów pieniężnych;
15. uznaje znaczenie roli, jaką MŚP odgrywają w tworzeniu miejsc pracy i przyczynianiu się do rozwoju; wzywa Komisję – we współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym – do opracowania programów zachęcających imigrantów do inwestowania większych kwot w tego typu przedsiębiorstwa;
16. uznaje, że niezwykle istotne jest zachęcanie młodych ludzi, by podtrzymywali w jakiegokolwiek formie więzi ze swoim krajem pochodzenia, a także umożliwienie im – jeżeli tak postanowią – przyczynianie się do rozwoju tego kraju; wzywa Komisję i państwa członkowskie do tworzenia różnych programów wymiany młodzieży, podejmowania inicjatyw w ramach 7. programu ramowego na rzecz badań i propagowania bliższych relacji w zakresie kultury i edukacji z zainteresowanymi krajami trzecimi, wzmacniania współpracy pomiędzy instytucjami oświatowymi w UE i krajach rozwijających się oraz wspierania środków na rzecz reintegracji;
17. uznaje ponadto, w świetle ostatnich wydarzeń, potrzebę rewizji restrykcyjnych środków uniemożliwiających swobodny przepływ pracowników napływowych z nowych państw członkowskich, z myślą o lepszym wykorzystaniu istniejącej siły roboczej UE;
18. wzywa Komisję, wspólnie z państwami członkowskimi, do wspierania i rozwoju programów wymiany studentów i młodych absolwentów z krajów rozwijających się, tak aby służyły one – podobnie jak programy Erasmus, Erasmus-Mundus, Comenius, Socrates i Leonardo da Vinci, przynoszące dość dobre rezultaty – celom tymczasowej migracji i umożliwiały transfer umiejętności i dobrych praktyk do krajów pochodzenia studentów i absolwentów;
19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia niefinansowego, społeczno-zawodowego wymiaru działań na rzecz rozwoju poprzez pomoc dla krajów rozwijających się w umiejscowieniu ich diaspor i zbudowaniu powiązań z nimi, ocenę roli młodych ludzi oraz poprawę kwestii związanych z integracją i zaangażowaniem

w życie publiczne, a także powiązanie odnośnych podmiotów w dziedzinie migracji ekonomicznej, takich jak organizacje pozarządowe i partnerzy społeczni w krajach pochodzenia i przeznaczenia.

UZASADNIENIE

Unia Europejska staje w obliczu poważnych wyzwań, wśród których jedno z czołowych miejsc zajmują przemiany demograficzne. W związku ze starzeniem się społeczeństwa w bardzo niedalekiej przyszłości UE utraci zdolność zaspokajania potrzeb unijnego rynku pracy. Dlatego też niezbędne jest opracowanie jasnych i dokładnie określonych strategii i polityk, które umożliwią uniknięcie, a przynajmniej złagodzenie negatywnych skutków gospodarczych i społecznych.

Jednym z możliwych sposobów zmierzenia się z potrzebami unijnego rynku pracy jest migracja ekonomiczna, która obejmuje migrację z krajów rozwijających się do UE. Mimo że polityka migracyjna zawsze wchodziła w zakres kompetencji państw członkowskich, nadszedł czas, by zareagować na obecne wyzwania na poziomie UE.

Należy jednak zauważyć, że migracja ekonomiczna może być jedynie przejściowym rozwiązaniem i powinna przynosić korzyści nie tylko UE, ale też krajom pochodzenia migrantów.

Dlatego też, w celu zmniejszenia negatywnych skutków drenażu mózgów w krajach pochodzenia migrantów i wsparcia tych krajów w efektywnym korzystaniu ze znacznego wkładu wnoszonego przez powracających migrantów, UE powinna zachęcać do stosowania różnych środków, w tym migracji o charakterze cyrkulacyjnym, bliższych powiązań z diasporami, propagowania programów wymiany kulturalnej i edukacyjnej dla młodzieży.

4.5.2006

OPINIA KOMISJI WOLNOŚCI OBYWATELSKICH, SPRAWIEDLIWOŚCI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

dla Komisji Rozwoju

w sprawie rozwoju i migracji
(2005/2244(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Edit Bauer

WSKAZÓWKI

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących sugestii:

- A. mając na uwadze, że integracja migrantów jest procesem dwukierunkowym, opartym na wzajemnych prawach i odpowiadających im obowiązkach, które obowiązują legalnych migrantów i przyjmujące ich społeczeństwo, a jej celem jest zapewnienie migrantom możliwości uczestniczenia w życiu społeczeństwa;
1. uważa, że przyjmowanie osób migrujących z powodów ekonomicznych mogłoby przynieść korzyści wszystkim zainteresowanym stronom;
 2. uważa, że europejska polityka w zakresie migracji i rozwoju musi przede wszystkim opierać się na zasadach solidarności z krajami trzecimi i wspólnego rozwoju, aby przeciwdziałać głębokim przyczynom migracji, a w szczególności zwalczać ubóstwo;
 3. z zadowoleniem przyjmuje wszelkie kolejne kroki podejmowane w celu ulepszenia polityki migracyjnej oraz podkreśla konieczność wszechstronnego podejścia, które zawierałoby jasną wizję najważniejszych działań, jakie należy podjąć w zakresie polityki migracyjnej zamiast wspierania częściowych środków na rzecz rozwijania omawianej polityki;
 4. zwraca się do państw członkowskich o wprowadzenie w życie rzeczywistej polityki w zakresie przyjmowania migrantów, opartej na poszanowaniu praw człowieka i prawa międzynarodowego;
 5. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przedstawienie konkretnych inicjatyw na rzecz promowania dostępu do legalnych kanałów migracji w celu zwalczania nielegalnego

rynku pracy i przypadków wykorzystywania, których ofiarami padają migrujący pracownicy;

6. podkreśla, że Unia powinna skuteczniej włączać wspólne zarządzanie przepływami migracyjnymi, jako element swoich stosunków z krajami trzecimi i że umowy o stowarzyszeniu powinny być wyrazem zobowiązania obu stron do wzięcia odpowiedzialności za kontrole graniczne i zarządzanie przepływami migracyjnymi; kładzie jednak nacisk na fakt, że ma się to odbywać w ramach partnerstwa i że Unia Europejska nie powinna w żadnym przypadku zlecać na zewnątrz zarządzania swoimi granicami zewnętrznymi; obserwuje ponadto, że zarządzanie przepływami migracyjnymi nie może stanowić warunku wstępnego każdego porozumienia o stowarzyszeniu;
7. podkreśla pozytywne efekty czynnego zaangażowania migrantów w rozwój kraju, z którego pochodzą, podczas ich integracji w kraju, w którym zamieszkują; wierzy, że podejście oparte na partnerstwie pomiędzy Unią i krajami, z których pochodzą migranci, powinno stać się elementem polityki migracyjnej; zachęca zatem migrantów do utrzymywania i rozwijania związków łączących ich z krajem pochodzenia;
8. przypomina o konieczności rzeczywistej integracji migrantów; jest jednakże przekonany, że istotne jest, aby uznać „podwójną tożsamość” migrantów; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby uniknęły pułapki przymusowej asymilacji; innymi słowy jest zdania, że migranci powinni być w stanie uczestniczyć w gospodarczym, społecznym, kulturowym i obywatelskim życiu kraju przyjmującego, a z drugiej strony uważa, że powinni oni szanować podstawowe normy i wartości przyjmującego ich społeczeństwa oraz aktywnie uczestniczyć w procesie integracji bez konieczności zrzekania się własnej tożsamości;
9. zwraca uwagę na potrzebę maksymalizacji korzystnego wpływu powrotu migrantów i migracji o charakterze cyrkulacyjnym na rozwój; opowiada się za przeanalizowaniem środków umożliwiającym byłym migrantom powrót do ich byłych krajów przyjmujących, a nawet za stworzeniem mechanizmów lub kanałów pozwalających migrantom na względnie proste przemieszczanie się między ich krajami pochodzenia a krajami przeznaczenia;
10. zwraca się do Komisji o przedstawienie inicjatyw na rzecz ułatwiania uznawania kwalifikacji zawodowych oraz na rzecz ustalenia podstawowych norm w zakresie utworzenia europejskiego systemu zatwierdzania dyplomów zagranicznych;
11. uznaje, że niezwykle ważne jest zapewnienie przynajmniej wspólnego poziomu podstawowego praw obywateli krajów trzecich w Unii; z zadowoleniem przyjmuje zatem plany, jakie zapewnić mają równe szanse wszystkim imigrantom mającym dostęp do unijnych rynków pracy;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia opcji wprowadzenia starannie opracowanych czasowych programów migracyjnych jako kroku zorientowanego na gospodarce potrzeby zarówno kraju pochodzenia, jak i kraju docelowego;
13. z zadowoleniem przyjmuje plan wprowadzenia uczciwej i przejrzystej procedury przyjmowania pracowników sezonowych i zagwarantowania im praw; wierzy, że

właściwa uwaga powinna zostać skierowana na nie w pełni wykwalifikowanych i nisko wykwalifikowanych migrantów; uważa, że ważna jest ochrona tej szczególnie narażonej na dyskryminację i wyzysk grupy pracowników;

14. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeanalizowanie działań, jakie należałoby podjąć, aby zapewnić przeniesienie uprawnień emerytalnych i socjalnych migrantów powracających do ich krajów pochodzenia;
15. opowiada się za przeanalizowaniem możliwych środków, zapewniających tańsze, szybsze i bezpieczniejsze przekazy pieniężne; podkreśla jednak ogromne znaczenie walki z praniem brudnych pieniędzy i konieczności unikania niebezpieczeństwa wspierania organizacji terrorystycznych;
16. ; wzywa Komisję do wzmocnienia środków dotyczących przekazów, tak by spełniały przepisy projektu rozporządzenia dotyczącego informacji o płatniku, jakie towarzyszą transferom pieniędzy; wskazuje, że oficjalne i zarejestrowane przekazy pieniężne są bardziej pożądane, niż nieformalny przepływ środków, gdyż ograniczają one niebezpieczeństwo wykorzystywania migrantów i beneficjentów do nielegalnego prania brudnych pieniędzy;
17. z zadowoleniem przyjmuje plan rozwinięcia wszechstronnego i spójnego podejścia do etycznej rekrutacji pracowników w sektorach szczególnie narażonych na tzw. "drenaż mózgów".

5.5.2006

OPINIA KOMISJI PRAW KOBIEŃ I RÓWNOUPRAWNIENIA

dla Komisji Rozwoju

w sprawie rozwoju i migracji
(2005/224/(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Felekna Uca

WSKAZÓWKI

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących sugestii:

- uwzględniając światowe badanie ONZ z 2004 r. dotyczące roli kobiet w rozwoju: kobiety i międzynarodowa migracja,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) Nr 2836/98 z dnia 22 grudnia 1998 w sprawie włączenia kwestii równouprawnienia do współpracy w zakresie rozwoju,
 - uwzględniając zalecenie 151 Międzynarodowej Organizacji Pracy (ILO) w sprawie pracowników-migrantów,
- A. mając na uwadze, że kobiety stanowią 51% migrantów w krajach rozwiniętych i 46% - w krajach rozwijających się¹,
- B. mając na uwadze, że migracja może przyczynić się do poprawy warunków życia kobiet, zwiększyć ich autonomię, może umożliwić pomoc dla tych, którzy pozostają w kraju pochodzenia, a także pozwolić kobietom na ucieczkę przed opresyjnymi stosunkami społecznymi,
- C. mając, jednak, na uwadze, że migracja kobiet często wymuszana jest przez przymusowe małżeństwo, biedę lub konflikty zbrojne,
- D. mając na uwadze, że migrantki są bardziej narażone na wykorzystywanie seksualne, dyskryminację, wykorzystywanie w miejscu pracy i marnowanie ich potencjału intelektualnego, przemoc i utratę zdrowia, wyobcowanie społeczne i handel ludźmi,

¹ ILO: Zapobieganie dyskryminacji, wykorzystywaniu i nadużywaniu pracownic-migrantek: informator – broszura 1, ze szczególnym uwzględnieniem pracowni z zagranicy, Genewa, 2003, ILO, str. 9

- E. mając na uwadze, że w UE mieszka obecnie duża liczba nielegalnych imigrantek, co zwiększa ich narażenie na ryzyko wyzysku w miejscu pracy oraz ryzyko wykorzystywania seksualnego i przemocy seksualnej,
- F. wzywa państwa członkowskie do wspierania inicjatyw mających na celu wzmocnienie społeczno-politycznej, gospodarczej i psychologicznej pozycji migrantek, w szczególności w odniesieniu do ich rodzin, jak i zdobycie niezbędnej wiedzy umożliwiającej im skuteczną integrację w kraju przyjmującym oraz inicjatyw mających na celu ochronę praw migrantek, ich pozycji i roli poprzez zwiększenie wpływu pozarządowych organizacji zajmujących się sprawami równouprawnienia płci oraz sieci kontaktów wśród migrantek;
- 1. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania niezależnego statusu prawnego oraz pozwolenia na pracę żonom oraz dzieciom głównych posiadaczy statusu prawnego w momencie zaakceptowania wniosku o połączenie rodziny, w celu zagwarantowania i pełnej ochrony ich praw oraz ułatwienia ich społecznej integracji;

wzywa państwa członkowskie do stworzenia polityki i programów uwzględniających problematykę równouprawnienia płci, mających na celu poprawę warunków życia i pracy migrantek, w tym higieny i bezpieczeństwa oraz ich socjalnej i gospodarczej sytuacji, zagwarantowanie im lepszego dostępu do kształcenia, opieki społecznej i służby zdrowia, do kursów językowych i zawodowych, a także do włączenia organizacji skupiających migrantki w proces tworzenia, wprowadzania w życie i oceny tej polityki,

wzywa państwa członkowskie i Unię Europejską do podjęcia środków w celu zwalczania zjawiska marnowania potencjału intelektualnego „brain waste” poprzez uznawanie dyplomów;

- 4. wzywa państwa członkowskie do czuwania nad stosowaniem zasady zakazu dyskryminacji w dostępie i uczestnictwie imigrantek we wspólnotowym rynku pracy oraz do zagwarantowania ochrony ich podstawowych praw społecznych i gospodarczych, a w szczególności prawa do równych zarobków;
- 5. w szczególności nalega na konieczność umożliwienia nielegalnym imigrantkom dostępu do służby zdrowia oraz pomocy prawnej i psychologicznej, zwłaszcza za pośrednictwem organizacji pozarządowych, które zajmują się kwestiami płci oraz sieciami kontaktów wśród migrantek;
- 6. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na dzieci migrantek, w celu zapewnienia im zwiększonego poziomu ochrony oraz ułatwionego dostępu do służby zdrowia i edukacji;
- 7. zachęca Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków na rzecz regulowania migracji oraz uznawania dyplomów, mających na celu w szczególności umożliwienie pracownikom-migrantom, mężczyznom, jak i kobietom, wykorzystania w ich kraju pochodzenia nabytych umiejętności i kwalifikacji;
- 8. wzywa Komisję do nawiązania dialogu z krajami pochodzenia oraz wezwania ich do zakazania sprzecznych z prawami człowieka praktyk, jak okaleczanie żeńskich narządów

płciowych, przymusowe małżeństwa, poligamia, rozwód bez obopólnej zgody;

9. kładzie nacisk w szczególności na konieczność poprawy edukacji i szkolenia kobiet w ich kraju pochodzenia oraz ułatwienia migracji o charakterze cyrkulacyjnym, aby zmniejszyć negatywne skutki zjawiska marnowania potencjału intelektualnego „brain waste” oraz wspierać rozwój w krajach pochodzenia;
10. wyraża ubolewanie z powodu niezauważania powiązań pomiędzy handlem ludźmi a migracją; zauważa, że wiele kobiet, które padły ofiarami handlu ludźmi nie ma dostępu do pomocy prawnej czy socjalnej; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do położenia nacisku w ich strategiach zwalczania handlu ludźmi na zapobieganie i ochronę ofiar; wzywa państwa członkowskie do udzielenia takim kobietom pozwolenia na długoterminowy pobyt;
11. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny ilościowej i jakościowej wydatków i programów wsparcia rozwoju w krajach trzecich oraz sporządzenia bilansu osiągniętych za ich pomocą wyników związanych z poprawą sytuacji kobiet w krajach pochodzenia migrantów;
12. wzywa państwa członkowskie do uważniejszego rozważenia wpływu, jaki wywiera migracja spowodowana konfliktami na społeczną, fizyczną i psychologiczną sytuację migrantek, które z powodu niepewnej pozycji w jakiej się znajdują są w większym stopniu narażone na przemoc;
13. wzywa państwa członkowskie i Unię Europejską do zagwarantowanie, że imigrantki, które padły ofiarą przemocy w pełni znają swoje prawa, mają skuteczny dostęp do pomocy prawnej oraz mogą otrzymać niezależny status prawny, prawo pobytu oraz pozwolenie na pracę;
14. wzywa Komisję i Radę, aby za pośrednictwem lokalnych przedstawicielstw i ambasad regularnie informowały kobiety chcące wyemigrować do UE o różnych warunkach otrzymania statusu legalnego imigranta, o ich prawach i obowiązkach oraz podstawowych zasadach i wartościach, którymi kierują się społeczeństwa europejskie;
15. nawołuje do zachowania pamięci o imigrantach, którzy zginęli w trakcie próby przedostania się na wybrzeże Unii Europejskiej – ilość ofiar oszacowano na 1500 osób pochodzących z Afryki Subsaharyjskiej, w tym kobiety i dzieci, po 45 dniach od ich zaginięcia na Oceanie Atlantyckim w pobliżu Wysp Kanaryjskich; po raz kolejny wzywa Komisję do określenia i realizowania strategii mającej na celu niesienie wsparcia regionom Unii Europejskiej borykającym się ze znacznym napływem imigrantów i które mają olbrzymie potrzeby związane z koniecznością podejmowania natychmiastowych działań w odpowiedzi na to zjawisko;
16. w związku z powyższym wzywa państwa członkowskie do opracowania polityki rozwoju i szczegółowych programów mających na celu zapewnienie opieki medycznej, socjalnej i psychologicznej dla kobiet - ofiar migracji spowodowanej konfliktami oraz dla innych migrantek doświadczających psychicznych, fizycznych i socjalnych skutków przemieszczenia;

17. kładzie nacisk na znaczenie wymiany dobrych praktyk, jednocześnie między państwami członkowskimi oraz z krajami trzecimi, w szczególności z krajami rozwijającymi się;
18. krytykuje Komisję za niewystarczające uwzględnienie problematyki płci w komunikacie „Migracja i rozwój: konkretne kierunki działania”; proponuje utworzenie stałej międzyinstytucjonalnej grupy zadaniowej na wysokim szczeblu, odpowiedzialnej za kontrolę rozwoju europejskiej polityki imigracyjnej z punktu widzenia problematyki płci, przede wszystkim w celu stworzenia instrumentów do oceny wpływu kwestii płci przed przyjęciem jakichkolwiek środków w obszarze polityki imigracyjnej;
19. wzywa Radę i Komisję do przyjęcia wytycznych UE oraz konkretnych i ukierunkowanych celów w zakresie problematyki płci oraz wskaźników w obszarze polityki imigracyjnej, włącznie z działaniami uświadamiającymi na poziomie krajowym, zapewniając włączenie kwestii płci do polityki imigracyjnej oraz regularną ocenę polityki Unii z punktu widzenia problematyki płci;
20. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia ram prawnych gwarantujących imigrantkom prawo do trzymania ich własnego paszportu oraz prawa pobytu oraz umożliwienia pociągnięcia osoby, która odbierze te dokumenty, do odpowiedzialności karnej;
21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pogłębienia dialogu z krajami pochodzenia migrantek, w celu wpierania poszanowania praw kobiet oraz równości płci oraz do dalszego zwalczania biedy i gospodarczej zależności kobiet;
22. zobowiązuje społeczność międzynarodową do wsparcia wysiłków w celu realizacji MCR w zakresie redukcji ubóstwa, wzmocnienia pozycji kobiet i eliminacji dyskryminacji, zwracając szczególną uwagę na edukację dziewcząt, poprawę ochrony zdrowia matek oraz dostęp kobiet do życia politycznego.

PROCEDURA

Tytuł	Rozwój i migracja		
Numer procedury	2005/2244(INI)		
Komisja przedmiotowo właściwa	DEVE		
Komisja wyznaczona do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	FEMM 15.12.2005		
Ścisła współpraca			
Sprawozdawca komisji opiniodawczej Data powołania	Felekna Uca 28.11.2005		
Rozpatrzenie w komisji	21.3.2006	25.4.2006	3.5.2006
Data zatwierdzenia wskazówek	3.5.2006		
Wynik głosowania końcowego	+: -: 0:	21 4 1	
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Edit Bauer, Hiltrud Breyer, Maria Carlshamre, Edite Estrela, Ilda Figueiredo, Věra Flasarová, Lissy Gröner, Zita Gurmai, María Esther Herranz García, Pii-Noora Kauppi, Urszula Krupa, Pia Elda Locatelli, Astrid Lulling, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Marie-Line Reynaud, Teresa Riera Madurell, Amalia Sartori, Eva-Britt Svensson, Anna Záborská		
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Katerina Batzeli, Iratxe García Pérez, Mary Honeyball, Christa Kläß, Heide Rühle, Felekna Uca, Marta Vincenzi		
Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego			
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	...		

PROCEDURA

Tytuł	Rozwój i migracja				
Numer procedury	2005/2244(INI)				
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia wydania zgody na posiedzeniu	DEVE 15.12.2005				
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	AFET 15.12.2005	EMPL 15.12.2005	CULT 15.12.2005	LIBE 15.12.2005	FEMM 15.12.2005
Opinia niewydana Data wydania decyzji	CULT 23.1.2006				
Ścisłjsza współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu					
Sprawozdawca(y) Data powołania	Marie-Arlette Carlotti 5.10.2005				
Poprzedni sprawozdawca(y)					
Rozpatrzenie w komisji	21.3.2006	24.4.2006	30.5.2006		
Data przyjęcia	30.5.2006				
Wynik głosowania końcowego	+: 27 -: 0 0: 1				
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Margrietus van den Berg, Danutė Budreikaitė, Marie-Arlette Carlotti, Thierry Cornillet, Michael Gahler, Hélène Goudin, Glenys Kinnock, Gay Mitchell, Luisa Morgantini, José Javier Pomés Ruiz, Horst Posdorf, Pierre Schapira, Frithjof Schmidt, Jürgen Schröder, Feleknas Uca, Mauro Zani				
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Milan Gaľa, Ana Maria Gomes, Alain Hutchinson, Linda McAvan, Manolis Mavrommatis, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Zbigniew Zaleski, Gabriele Zimmer				
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	David Martin, Martine Roure, María Isabel Salinas García				
Data złożenia	14.6.2006				
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)					